

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

DE KAT HEEFT MUIZENISSEN

Blijspel in drie bedrijven

door

1880

Eddie Verbeeck

Zeer vrij naar “Een Moordgriet” door Hilda Vleugels

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2008

Nr.2772

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWAALF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wendt men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE KAT HEEFT MUIZENISSEN* op te voeren moet de naam van auteur *EDDIE VERBEECK* naar *HILDA VLEUGELS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2003/0220/09
ISBN 978-90-385-08122

© 2003 Toneelfonds J. Janssens/Eddie Verbeeck & Hilda Vleugels
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(7 dames – 5 heren)

HERMAN WOLFF : gevierd schrijver, vrijgezel, dertiger, begeerde prooi voor het andere geslacht, woont in zijn appartement samen met zijn gehandicapte broer.

MARC WOLFF : zijn oudere broer, gehandicapt na een ongeluk, zit in een rolstoel en is gek op vissen in het balkonvijvertje van het appartement ook al zitten er alleen plastic visjes in en op strips (Suske en Wiske). Hij **lijkt** wel debiel, maar...

ALFONSINE BAL : hun moeder: een overbezorgd, lief vrouwtje, dat echter wel duidelijk de mater familias is. Haar wil is wet.

GERARD WOLFF : hun vader, facteur in hun straat, het prototype van de oudere postbode die graag een borrel drinkt, lacht en plezier maakt, maar die veel wijzer is dan men denkt.

KATHY POUSE : de uitgeefster van de boeken van Herman, maar ook zijn “Kattepoes” (vindt ze zelf), een heel chique type, slank, extra mooi gekleed, veel juwelen en met een hoge dunk van zichzelf.

JEAN FILIPS : Vriend van Herman, ook dertiger, stoere bink, gebruikt stevige taal, behalve als zijn vrouwtje erbij is...

RITA LYON : zijn echtgenote, stevig figuur, draagt thuis (figuurlijk) de broek, maar is buitenshuis steeds “chique” gekleed. Jaloers op Jean.

CHRIS : De kuisvrouw. Een ongegeneerd type, flapuit, maar met een gouden hart. Ze is zeer realistisch, maar kan toneelspelen en staat - ondanks haar extravert karakter - met beide voeten op de grond.

LOUISETTE : De hospita. Ze heeft een huwbare dochter en wil die absoluut, koste wat het kost, aan Herman koppelen. Een ietwat speciaal type.

MANU en SUZAN VAN BENEDEN : De bovenburen van Herman. Hij is een bekend journalist, zijn zus is een van de talloze aanbidders van Herman.

AN : Jong en charmant ding, geen complexen, vlindert door het leven en geniet ervan, tot amor haar ook treft met zijn pijlen, want dan...

VOORLEZER : Bij het begin van het stuk leest hij een stukje voor uit één van de boeken van Herman Wolff, terwijl achter hem het doek opengaat en Marc Wolff met zijn rolstoel tot aan het balkonvijvertje vooraan op het podium (of er net voor) komt gereden.

DECOR

Het toneel stelt een vrijgezellenflat voor. Niet te groot, moderne zaken aan de muur, een venster achteraan dat uitzicht geeft op de daken van de andere huizen, een sofa – lichtjes schuin - in het midden, een salontafeltje er schuin voor. Vooraan aan de kant van het podium (waar mogelijk vóór het podium, vb op een klein uitbouw(t)je ervan) ligt een vijvertje met fontein en plastic visjes. Een balustrade(t)je sluit dit “balkon” af. Achteraan zijn links en rechts in de zijwand twee modern aandoende deuren, één naar de keuken en één naar de

traphal (en zo naar buiten). Een klein tafeltje aan de kant achteraan (voor de deur naar de keuken) draagt de (oude) computer van Herman. Er staat een taboeretje achter. Eén of meerdere planken aan de andere kant staan vol boeken. Een klein kastje achteraan verbergt drank en glazen.

LICHT

De flat wordt eenvoudig wit belicht. Het balkon kan apart belicht worden met gewoon (wit) licht, maar ook met blauw licht ('s nachts). Indien planten rond het vijvertje gezet worden kan daarachter misschien een beetje gewoon (niet te sterk) licht worden verborgen. Een lampje op de fontein doet wonderen !

MUZIEK

Voor het begin van het stuk en tijdens de pauze draait men best opgewekte moderne muziek, maar voorzie voor tijdens het stuk, waar het aangeduid staat, een stukje romantische muziek (vb: Elvira Madigan o.i.d.)

ZAAL

Misschien vind je wel een uitgever of winkel bereid reclame voor boeken te laten leveren om de zaal te versieren. Enkele nepboeken van Herman Wolff met heel romantische titels die aan de muur of het plafond worden opgehangen kunnen het beeld vervolledigen. Er bestaan ook nepboeken, die eigenlijk lege holle dozen zijn en die je ergens aan de muur of bij de ingang kan plaatsen... Misschien is zelfs een boekenbar mogelijk waar een roman - cocktail "Herman Wolff" kan geschonken worden ? Laat je eigen inspiratie maar lopen.

EERSTE BEDRIJF

(Een “gewone” morgen rond negen uur. Alleen het “balkon” met het vijvertje zijn belicht. Aan de andere kant van het toneel gaat een richtspot aan op de voorlezer. Terwijl de voorlezer leest uit het werk van Herman Wolff komt Marc moeilijk opgereden met zijn rolstoel. Hij heeft een stok met een draadje bij, zijn “vislijn”, en zijn onafscheidelijke “Suske en Wiske” album met stevig kaft en rijdt tot aan het vijvertje waar hij stilzwijgend zijn “vislijn” uitwerpt en dan begint te “lezen” in zijn “Suske en Wiske”.)

VOORLEZER : “... Hij had voor haar het haardvuur aangestoken en in de rode gloed van de dansende vlammen leek haar aangezicht mooier dan een engel uit de Sixtijnse kapel. Haar kapsel was pure zijde en glansde mat in het wisselende licht. Vlinderlicht streelde zijn hand de zachte perzikhuid van haar hals onder haar lange golvende haren, zijn adem beroerde haar wangen en haar lippen tuitten zich voor een innige lange kus. De wereld stond stil toen hij haar lippen beroerde en een vloedgolf van warmte trok door hen beiden heen...” *(hij lacht)* En dat noemen ze tegenwoordig een fantastische schrijver... suiker, zoete stroop en honig... ik snap niet hoe die toetsen van zijn computer niet aan elkaar plakken! Karamellenverzenrijmelarij... Stationsromannetjesromantiek... enfin, shit... maar ja, het komt uit de boeken van Herman Wolff, en dan is het kunst... cultuur... jaja... veel kul maar weinig Tuur... maar ik geloof dat hij wakker is, meneer de schrijver... enfin, kijk zelf maar.

(Hij verdwijnt van het podium terwijl het licht aangaat. Herman komt op in kamerjas en op sloffen , dan pas valt voor het publiek op dat op de sofa – onder een dekbed – iemand ligt te slapen, alleen haar voeten zijn zichtbaar.)

HERMAN : *(rekt zich behaaglijk uit)* Ik had best nog een uurtje of twee willen pitten, maar ja... maandag moeten de teksten van mijn roman binnen zijn of mijn uitgeefster maakt mij een kopje kleiner... *(geeuwt verschrikkelijk en gaat op de rand van de sofa zitten, tast naar zijn kousen, maar voelt de blote voeten)*

Waa! Ik heb mijn voeten uitgedaan in plaats van mijn kousen ! ... Wat zeg ik nu... Hoe komen die voeten in mijn sofa ? *(hij heft voorzichtig het dekbed op en ontbloot langzaam en stomverbaasd twee blote benen, twee dijen, legt dan met een zwaai het dekbed terug en zegt:)* Mooie voetjes... knappe benen en billen... nee, dat kan Kattepoes niet zijn... hoe komt die blote... *(slaat op zijn hoofd)* was ik dan gisteren zo zat ? Ik heb juist geteld één glas gedronken... Wie... *(hij kijkt voorzichtig aan de andere kant onder het dekbed)* An ! Verdomme ! An, hoe kom jij hier in 's hemelsnaam op mijn sofa terecht ? En dan nog wel in je blootje ?

AN : *(geeuwt verschrikkelijk en zegt:)* Ook goeie morgen ! *(draait zich om en gaat weer slapen.)*

HERMAN : Ha nee, dat zal nu eens niet waar zijn zie... eerst uitleggen, komaan... *(hij schudt haar door elkaar, zij gaat kreunend zitten, ze draagt duidelijk een sporttenuë – voetbalpakje vb- en rekt zich geeuwend uit.)*

AN : Mijn Rolls Royce is in panne gevallen gisteravond toen ik van het zaalvoetbal kwam.

MARC :Lada... hihi... Lada !

AN : Ik was net in jouw straat en het regende pijpenstelen, toen dacht ik... ik klim op zijn balkon, hij zal dat wel goedvinden, en als hij thuiskomt zal ik vragen dat hij me even thuisbrengt... maar ik moet in slaap gevallen zijn voor jij thuiskwam.

HERMAN : Ik lag om tien uur al in bed en ik heb je niet gezien...

AN : Om tien uur ? Ben je ziek ? Of is het gedaan met je laatste verovering ? Heeft zij het afgemaakt of jij ?

HERMAN : Wanneer ben jij hier binnengekomen ?

AN : Rond één uur... ja ja... dat heb ik duidelijk gehoord want jouw staande klok daar in de hal sloeg juist één uur... wel vier keer achter elkaar ! Dooiing... dooiing ... dooiing... dooiing ! *(trekt een gek gezicht)* Amaai !

HERMAN : En jij komt om vier uur bij deftige mensen binnenkruipen door het balkonraam ?

AN : Ik weet dat dat altijd openstaat... voor je broer... *(roept naar voor)* Hé Marcske, weer aan 't vissen, jongen ?

MARC : *(ietwat domme uitdrukking)* Vangen... neig vangen...

HERMAN : Vang maar verder. *(dan tegen An)* Ik zal eerst voor een kop koffie zorgen... maar dan vlieg je buiten... als mijn pa dadelijk binnenkomt...

MARC : De facteur... hihi... de facteur !

AN : Dat is één van de mooiste beroepen van de wereld... die brengen liefdesbrieven, boodschappen van familieleden, goed nieuws...

HERMAN : Doodsbrieven, belastingsbrieven, autotaks, verzekeringspremies ... *(naar keuken. An staat op, rekt zich nog eens grondig uit en gaat achter hem aan als plots de bel gaat)*

AN : Laat maar, ik zal wel open doen... *(ze duwt op de knop en spreekt, men hoort het antwoord van de andere kant ook in de zaal)* Goeie morgen...

JEAN : Verdomme, de verkeerde bel... sorry, schatje, ik moet bij Herman Wolff zijn, de beroemde schrijver, maar ik zal verkeerd gedrukt hebben...

AN : Verkeerd gedrukt ?

JEAN : Op het verkeerde knopje, schatje...

AN : Neenee, je hebt niet verkeerd gedrukt... wie mag ik zeggen dat er is ?

JEAN : De Jean, je weet wel... **DE** Jean.

AN : Ik weet het niet... enfin ... Kom dan maar boven. *(drukt op knop en loopt naar keuken)*

JEAN : *(komt na enkele ogenblikken binnen, openstaand hemd, beetje macho. Hij kijkt rond, ziet een BH liggen die hij opraapt en een slipje)* De gelukzak ! De paradijsvogel ! Vrouwtjes aan de lopende band, zoveel hij wil. BH-tjes en slipjes op zijn vloer... waaaaw ! **Dat** is het leven !

MARC : Vrouwtjes op de vloer ! Hihi... vrouwtjes !

JEAN : Ja, jongen... als jij maar kon vertellen hé...

MARC : Vertellen... hihi... jarretellen !

JEAN : Wat ? Serieus ?

HERMAN : *(op, nog steeds in kamerjas, samen met An, elk met een dampende kop koffie in de hand)* Ha, de Jean... buiten gemogen van het vrouwtje jongen ?

JEAN : Het zijn niet allemaal paradijsvogels zoal jij hé... vrijgezel... ik mag er niet van dromen ! *(ziet An)* Waaaaw... Wat... wie... wie is dat ? Is dat ... ?

AN : Geef maar hier, dat is van mij ! (*grijpt BH en slipje, werpt ze achteloos op de sofa en gaat terug naar keuken*)

JEAN : (*wijst op de sofa en het dekbed*) Die is natuurlijk hier blijven slapen...

HERMAN : Jean... rustig... kalm.

JEAN : Rustig ? Kalm ? Met zo iets in huis ? Jongen... al mijn mormonen komen in opstand... Ik verander in een leeuw... grrrr !!!

HERMAN : Pas maar op dat **jouw** leeuw subiet niet binnenkomt...

MARC : Franse leeuw... hihi... Franse leeuw !

JEAN : (*plots neerslachtig*) Ja... ze heeft haar naam niet gestolen... Rita Lyon... Lion dat is het Frans voor leeuw...

HERMAN : En toch vind ik je vrouw een hele sympathieke griet... alleen snap ik niet dat jij daar zoveel schrik van hebt.

JEAN : Schrik ? Ik ? Ik heb voor niets schrik, nog voor geen bende leeuwen !

MARC : Broekschijter... hihi... broekschijter.

(plots gaat de bel – An komt op en neemt de parlofoon aan)

AN : Goeie morgen...

RITA : Eh... goeie morgen... sorry, ik zal het verkeerde knopje ingeduwd hebben, ik moest bij Herman Wolff zijn.

AN : Daar bent u bij.

RITA : Maar jij bent een vrouw... en mijn man... (*plots kwaad*) Hoe is het mogelijk, ik heb mijn rug nog niet gekeerd of... Ik kom naar boven.

AN : (*haalt onverschillig de schouders op en zegt tegen het publiek*) Dat moet zij weten... (*terug naar keuken*)

JEAN : (*plots zichtbaar bang*) Miljaar... wat nu ? (*Hij verstoopt de BH en het slipje onder het dekbed*)

HERMAN : Maak je nu toch eens geen zorgen, ik regel dat wel.

RITA : (*op als een furie*) Waar is dat vrouwmens ? Hé, Waar is ze ?

HERMAN : (*kalm, de situatie meester*) Zie je wel dat ze erin trapt... Ik heb het gezegd hé ?

RITA : Waarin trapt ? (*bekijkt onderzoekend haar schoenen*) Ik trap nergens in !

MARC : Hondenpoep ... hihi ... poep op de stoep !

HERMAN : *(lachend, stampt Jean aan die ook een – mislukte - poging tot glimlach produceert)* Ik heb het je gezegd dat ik een vrouw kon nabootsen, zodanig dat zelfs jouw vrouw er in liep.

RITA : Je denkt toch niet dat je mij beet gehad hebt zeker ventje... daarvoor moet je vroeger opstaan hoor... Jean, ik ga naar de bakker... Herman, moet ik voor jou iets meebrengen ?

HERMAN : Ja... een bruin brood als je wilt... ik zit zonder.

RITA : O.K. Ik ben zo terug. *(wandelt parmantig af)*

JEAN : Hoe doe je dat toch ?

HERMAN : De flair van de schrijver...

JEAN : En al die vrouwtjes in jouw leven ?

HERMAN : Als ik daar maar vanaf kon geraken... een vrijgezel is een begeerde prooi... zeker als ze weten dat hij centjes heeft en een beetje beroemd is !

JEAN : Al die vrouwtjes... en jij gaat klagen ? Willen we ruilen ? Jij die van mij en ik die van jou ?

HERMAN : Maar waarom ben je er dan mee getrouwd ?

JEAN : In die tijd was ik haar leeuw... en zij een lief leeuwinnenwelpje... maar ze is een woeste leeuw geworden...

HERMAN : ... en jij een schoothondje !

MARC : Een poedeltje... hihi een zelfgebreid poedeltje.

JEAN : 't Is best dat je maar een sukkelaar bent of ik... *(gebaar: wurgen)*

(Plots gaat de bel, Herman gaat naar parlofoon)

HERMAN : Goeie morgen, bij Wolff.

LOUISETTE : Meneer Wolff, 't is de hospita, Louisette... kan ik eens bovenkomen als het past ?

HERMAN : *(kijkt even naar zijn kamerjas, haalt schouders op en zegt:)* Kom maar naar boven.

JEAN : Nog een verovering ?

HERMAN : Nee, maar ze zou mij graag haar dochter laten veroveren...

JEAN : Ik wil altijd even van jou overnemen... uit solidariteit... uit vriendschap...

HERMAN : Dan mag jij in mijn plaats het fort van Breendonk veroveren !

JEAN : Fort van Breendonk ?

HERMAN : 140 kg, droog gewogen ... daar kan je gendarmes mee kweken !

LOUISETTE : Goede morgen, meneer Wolff... ik moet je eens iets vragen...

(ondertussen ziet ze het dekbed liggen, neemt het en begint het op te plooiën)

Mannen alleen... sloddervossen ! Je zou een serieus meisje moeten zoeken, meneer Wolff. Vind jij dat ook niet, meneer... eh... ?

JEAN : Jean, Jean Filips.

LOUISETTE : Dat kan niet goed zijn hé meneer Jean, jong blijven... *(plots ziet ze de BH en het slipje liggen, ze neemt ze – zichtbaar vies ervan - op)* dan komt er alle soorten vrouwvolk dat niet deugt... een vrouw die zo iets durft dragen... dat is... dat is...

MARC : Een slank figuurtje... hihi... een slank figuurtje !

LOUISETTE : Een vrouw van lichte zeden ! Een lichtekooi !

MARC : Voor een licht vogeltje... hihi ... een licht vogeltje !

JEAN : Met een knap figuurtje ! *(likt zich de lippen af)*

LOUISETTE : Een serieus meisje draagt zoiets niet ! Met zoiets doe je een kou op... op je ... enfin op je... je water.

JEAN : *(tegen het publiek)* Een kou ? ... Ik krijg het daar warm van ! Pfff ! *(wuijft zich koelte toe met de hand).*

LOUISETTE : Meneer Wolff, ik kwam jou eigenlijk iets vragen...

HERMAN : Vraag maar...

LOUISETTE : Mijn dochter, ons Margrietje wordt overmorgen eenentwintig... en wij geven een feestje. Alleen voor vrienden... een etentje bij kaarslicht, een wijntje, enfin, je kent dat...

MARC : Margrietje ??? Margriet !!! *(gebaar: dik)*

HERMAN : Komt er veel volk ?

LOUISETTE : Nee... het blijft intiem...

HERMAN : Alleen Margrietje en wij... met ons drietjes ?

LOUISETTE : Nee... ik moet naar een vergadering... en dat zal heeel laat worden... ik blijf dan slapen bij mijn vriendin.

HERMAN : Dan blijf ik met Margrietje alleen achter...

MARC :Foei ! Stout !

LOUISETTE : Je bent toch oud genoeg zeker om eens alleen met een meisje...

HERMAN : Dat wel... maar ik moet dan net weg... een vergadering met schrijvers en uitgevers...

MARC :Kattepoes! hihi... Kattepoes !

LOUISETTE : *(teleurgesteld)* Oh... misschien kunnen we een andere datum kiezen?

HERMAN : Maar voor mij moet je dat feestje echt niet uitstellen hoor !

LOUISETTE : Ons Margrietje zal daar zeker geen punt van maken... Ik zal het haar eens vragen... *(ze gaat af en zegt nog:)* Dag meneer, meneer.

JEAN : Die wil inderdaad dringend haar dochtertje kwijt...

HERMAN : Dochtertje ? Dochtertje ? Dan wil ik wel eens een dochter zien !

MARC :Olifant... hihi... olifant !

(plots gaat de bel langdurig- Herman doet teken aan JEAN : neem jij op, hij gaat naar de keuken terwijl hij zegt:)

HERMAN : Dat zal Kattepoes zijn... ik ben er niet ! *(af)*

JEAN : Goeie morgen...

RITA : Jean, doe onmiddellijk open... oh... ik ben geaffronteerd !

JEAN : Kom maar naar boven ... *(hij haakt in en zegt:)* Amaai... wat nu weer ?

MARC : Kattepoes? ... Hihi ... Buffel !

RITA : *(duidelijk over haar toeren op, haar lawaai doet Herman uit de keuken komen lopen)* Jean, je moet onmiddellijk naar de bakker !

JEAN : Maar schatje, jij komt van de bakker... ben je iets vergeten ?

RITA : Nee, maar ik heb die soepterrine die daar bestelt mijn brood naar haar hoofd gesmeten ! Geaffronteerd ! Oh !

JEAN : Maar schatje, wie zou er jou nu durven affronteren ?

HERMAN : *(vooraan op het podium tegen het publiek)* Dat vraag ik mij ook af !

MARC :Ik ook... hihi ... ik ook !

RITA : Ik eis dat jij onmiddellijk, stante pede, tout de suite subite, naar de bakker gaat en dat onbeleefd vrouwmens eens deftig op haar plaats zet !

JEAN : Ja maar schatje...

RITA : Niets: “ja maar schatje”, zo ’n affront, zo’n belediging... en er stond dan nog volk in de winkel ook !

JEAN : Maar schatje, wat heeft die winkeljuffrouw dan precies gezegd ?

RITA : Ik vroeg een bruin en een wit brood... en... zij zei: “In de zoo eten de olifanten nochtans alleen koekjes...” Oh ! *(ze stamp van woede op de vloer)*

MARC : Koekiemonster... hihi...

JEAN : Maar dat was toch niet op jou bedoeld zeker ?

HERMAN : *(speelt zichtbaar de “ernstige jongen”)* Olifant ? Olifant ?? Je hebt niet eens een slurf ! *(Hij gaat door het raam kijken)*

RITA : ’t Was dat niet wat ze wou zeggen... ben jij nu **zo** dom ? *(tegen Jean)* Vooruit, ga nu !

JEAN : *(geslagen schoothondje)* Ja schat... *(af)*

HERMAN : Miljaar... Kattepoes is daar ook... dat is erger...

RITA : *(ook naar raam)* Dat mager geval daar beneden ?

MARC : Pannenlat, bonenstaak... hihi... biljartkeu...

HERMAN : Dat is mijn uitgeefster, Kathy Pouse, die komt naar hier...

RITA : Scheep haar af.

HERMAN : Onmogelijk... dat is een pitbull...

RITA : *(nog steeds opgewonden)* Mannen... Vooruit ! Naar de keuken. **IK** zal die bonenstaak eens afschepen !

HERMAN : Als je dat kunt...

RITA : Wacht maar af... efkens voorbereiden... jij hebt soms geen oud kleed liggen, van je kuisvrouw of zo... ik moet mij vermommen...

HERMAN : Wel nog een belachelijke stofjas van op toneel...

RITA : Waar is die ?

HERMAN : In de keuken... *(beiden af: keuken)*

MARC : *(plots heel normaal)* Als ik Rita goed ken zal dat Kattepoes haar beste dagje niet worden...

(plots gaat de bel – Rita komt weer op terwijl ze een oude stofjas aantrekt, een doek slordig op haar hoofd bindt, haar schoenen uittrekt en een dweil en

aftrekker aanneemt van Herman die snel weer verdwijnt In de loop van het volgend gesprek komt hij wel steeds achter de deur kijken)

RITA : *(bars in de parlofoon)* Hallo, wie is daar ?

KATHY : *(spreekt sterk geaffecteerd)* Sorry, ik heb mij blijkbaar vergist van bel... ik moet bij Meneer Wolff zijn, Herman Wolff, de beroemde auteur.

RITA : Je bent niet mis... Allé... je bent niet mis **van bel** wil ik zeggen.

KATHY : Een vrouw op bezoek bij Herman ?

RITA : Op bezoek ? Niets van ! Ik ben de nieuwe kuisvrouw !

KATHY : Maak jij dan even de deur open ?

RITA : Dat is niet nodig. Je kan hier niets komen doen. Ik ben aan het kuisen !

KATHY : Onbeleefde del. Ik kom op bezoek bij meneer Wolff. Maak open, nu !

RITA : Zoals je wil... maar ik ben aan het kuisen ! *(parlofoon neer)* Kom maar af, bezemsteel... ik verwacht je ! *(aftrekker op dweil en in aanslag)*

KATHY : *(op na enkele ogenblikken, uitgedost als voor een feest, doosje pralines in de hand)* Chérie ! Chérie ?

MARC : Eddy Wally ... hihi... Eddy Wally.

KATHY : Herman, darling, waar ben je ?

RITA : *(handen in de heupen voor haar)* Je zal het met mij moeten doen !

KATHY : Maak dat je wegkomt ! *(draait zich van haar weg)* Vies ! Bah !

RITA : *(merkt de pralines op en rukt ze uit Kathy's handen)* Die zal ik hem wel geven. Saluut !

KATHY : Onbeleefd... onopgevoed... gemeen... oh ! Luister eens goed, mens, ik ben hier en ik blijf hier. Is dat duidelijk?

RITA : En ik ben betaald om te kuisen, dus ik kuis. En als ik kuis dan moet iedereen uit mijn weg ! Is **dat** duidelijk ?

KATHY : Waar is meneer Wolff ?

RITA : Darling is dada... Ik moet kuisen...

KATHY : En wanneer komt hij terug ?

RITA : Als **ik** gedaan heb !

KATHY : En wanneer is dat ?

RITA : Daar heb jij geen zaken mee !

KATHY : Krijg diarree, mens !

RITA : Ik krijg misschien diarree... maar jij krijgt zeker een dweil... *(werpt de dweil in het gezicht van Kathy. Deze gilt en gaat woest naar de deur)*

KATHY : Dat zet ik je betaald. *(werpt dweil terug)* Jij ligt hier morgen buiten ! daar zal ik voor zorgen! Saluut ! *(kwaad af)*

MARC : De pijp uit ... hihi ... de pist in ...

RITA : *(doosje pralines open terwijl Herman opkomt)* Hm... ziet er goed uit... darling, neem er eentje...

HERMAN : Eet ze gerust zelf op ... na zo'n prestatie is dat echt wel verdiend !

RITA : Zo een gespierde ijzerdraad... daar is niets moeilijks aan... *(merkt plots de BH en het slipje op)* Dat is zeker van die pannenlat ?

AN : *(op uit keuken met voetbaltas, sportschoenen aan)* Nee, die zijn van mij, dank u. *(neemt aan en gaat naar Herman, zoent hem en zegt:)* Bedankt voor vannacht ! Daaag ! Dag mevrouw ! *(af)*

RITA : *(eerst even de kluts kwijt, dan heel nieuwsgierig)* Wie was dat ?

HERMAN : Gewoon... een kennis...

RITA : Een kennis... toch wel van jou hoop ik... want mijn Jean loopt hier ook nogal eens rond...

MARC : Een kennis... hihi... van op de tennis... *(Jean op met twee taartendozen en twee broden)*

RITA : Een kennis die zegt: "Bedankt voor vannacht" ?

JEAN : Misschien vond ze het zeer goed vannacht ?

RITA : *(merkt hem nu pas)* Ha... heb je ze eens duchtig hun vet gegeven ?

JEAN : Jaja... enfin... het was ... eh... eigenlijk... niet gemakkelijk...

RITA : Vertel op, wat is er gebeurd ?

JEAN : *(eerst heel stoer, dan veel minder)* Wel, ik... eh... ik kwam binnen bij de bakker, ik keek ...eh ... woest en strak in haar ogen... en toen dacht ik er ineens aan dat ik een wit en een bruin brood moest meebrengen...

RITA : En wat heb je gezegd ?

MARC : Een wit en een bruin... gesneden ... alstublieft.

JEAN : Wel... ik heb gezegd: "Juffrouw..." heb ik gezegd... "eh... mijn vrouw..." maar toen kwam er volk binnen en dan heb ik gezegd: "mijn vrouw eet graag

slagroomtaartjes...” En dan heb ik er meer ineens vier meegebracht want uw moeder komt vanmiddag... (*Herman krijgt zowat de slappe lach*)

RITA : En dan ?

JEAN : Dan zag ik die kriekentaart... en ik dacht ...

RITA : (*tegen de lachende Herman*) Jij moet daar niet mee lachen... je kunt zelf nog niet eens die smalle buiten krijgen ! Heb je haar dan eens duchtig de mantel uitgeveegd ?

JEAN : Ik kon dat toch niet als er volk bij stond ...

RITA : Ga dan terug en wacht tot er geen volk meer is ! Vooruit !

JEAN : Maar schat...

RITA : Vooruit !

JEAN : Ja schat... (*af als een geslagen hondje*)

RITA : (*neemt de twee taartendozen mee, laat de broden liggen*) Die neem ik mee, zeg tegen mijn held dat hij dat wit brood meebrengt, dat bruin is voor jou ! Ik moet naar huis want mijn moeder komt... (*af terwijl Herman met een zucht in de zetel valt*)

MARC : Brood voor niets... hihi ...brood voor niets.

HERMAN : Marcske, wees nu eens braaf en zwijg een beetje... 't is nog maar ochtend en ik ben haast gek ! (*Hij is net uitgesproken als Chris binnenkomt: gewoon gekleed, korte besliste pasjes, een glimlach van oor tot oor*)

CHRIS : (*lachend*) Goeie morgen ! Dag Marcske !

MARC : Kuisvrouw... hihi... kuisvrouw.

HERMAN : Je hebt zoveel pret ?

CHRIS : Ik kom hier beneden toe aan de voordeur, en er komt net een dame buiten met twee taartendozen in haar hand...

MARC : De leeuw... hihi...

CHRIS : Die glijdt toch wel uit zeker... Poef op haar buik... ik bedoel... op haar dozen... hihi

HERMAN : (*krijgt ook pret*) 't Is niet waar... zeg dat het niet waar is !

CHRIS : 't Is wel waar... heel haar “van voren” zat onder de slagroom, en haar billen zaten vol krieken... van kriekentaartjes... hihi !

MARC : Accident... hihi... wreed accident !

HERMAN : (*Smakelijk lachend*) Goed dat je er bent... dan kan jij een beetje naar onze visser luisteren, en ik ga eindelijk kunnen douchen. 't Is verdorie bijna middag.

CHRIS : Niet overdrijven hé... ga maar, ik ben hier nu. (*Herman af, Chris bij Marc*) En hoe gaat het jongen, vang je zo een beetje ?

MARC : Neig... hihi ... neig !

CHRIS : En nog altijd Suske en Wiske aan 't lezen ?

MARC : Goed.. goed !

CHRIS : Dat geloof ik ook wel...

(plots gaat de bel, Chris gaat naar de parlofoon, Herman roept vanuit de badkamer)

HERMAN : Ik ben hier niet !

CHRIS : (*schouderophalend*) Goeie morgen.

ALFONSINE : 't Is Alfonsine.

CHRIS : Madame Wolff, kom binnen ! (*dan naar achter:*) 't Is je ma !

HERMAN : (*grommelt iets onverstaanbaar*)

CHRIS : Ik snap er niets van !

ALFONSINE : (*op, mooi gekleed, boodschappentas in de hand, ze gaat "markten"*)
Goeie morgen ! (*Bij Marc*) Ha Marc, hoe is 't vandaag jongen ?

MARC : Goed mama, goed.

ALFONSINE : (*wrijft liefkozend over zijn hoofd*) Vis maar rustig verder jongen, of ben je aan het lezen ?

MARC : (*toont gesloten boek*) Suske en Wiske... goed... goed...

ALFONSINE : (*klein stukje dramatiek is nodig- liefst een romantisch muziekje zacht op de achtergrond*) Lees maar jongen... (*ze komt bij Chris staan*) Dat stom ongeval... Mijn tweede zoon op slag dood, mijn oudste zoon in een rolstoel en compleet dement (*wijst Marc*) ... en onze jongste, pas op, een goede en bekende schrijver, maar trouwen... nee, alle meisjes hun hoofd op hol jagen... ik zal nooit kleinkinderen krijgen. Een meisje zoals jij... dat zou nog iets zijn voor onze Herman... verdorie iemand met handen aan haar lijf, met orde... maar ja...

CHRIS : Madame, *beetje triestig*) Herman kan veel betere partijen krijgen dan mij... zijn uitgeefster, madame Kathy bij voorbeeld. Een knap figuurtje, savoir vivre, goede opvoeding, veel geld, eigen uitgeverij, kast van een villa... en ik ben tenslotte maar een kuisvrouw...

ALFONSINE : Geld maakt niet altijd gelukkig.

CHRIS : Maar 't is wel gemakkelijk als je er veel hebt hé madame.

ALFONSINE : Juist... alhoewel... mijn man kan gerust op pensioen gaan, hij heeft het zeker niet meer nodig... maar wat doet hij ? Hij blijft postbode, facteur... door weer en wind slepen en sleuren met die zware zak op zijn buik... op zijn jaren. En waarvoor ? *(naar achter, kijkt door het raam)*

MARC : *(kucht en doet teken: drinken)*

CHRIS : Hij is misschien graag onder de mensen... graag buiten ...

ALFONSINE : Hij kan met mij toch ook eens buiten, naar de stad, gaan winkelen, een koffietje gaan drinken bij onze vrienden, noem maar op. Kijk... hij is daar net... hij loopt weeral te praten met Jan en alleman... Zwijgt, hij komt...

(de bel gaat, Chris neemt op)

CHRIS : Goeie morgen...

GERARD : 't Is de facteur... zet maar al een borrel klaar.

CHRIS : Natuurlijk, dadelijk ! *(haalt fles en borrelglaasje uit de kast)*

ALFONSINE : Onbeschaamd !

CHRIS : Kom, kom... hij is hier toch bij zijn zoon ?

ALFONSINE : Doet er niet toe... wat gaan de mensen van hem denken ?

GERARD : *(op, werpt zak op de grond, heeft duidelijk al wat gedronken, ziet Alfonsine niet, gaat recht naar tafeltje en drinkt zijn borrel in één teug leeg)* Eigenlijk is daar toch maar weinig in hé Marcske ?

MARC : Klein... maar fijn !

CHRIS : *(schenkt nog eens in en doet ondertussen teken: er is daar iemand)*. Jaja, jaja.

GERARD : Hoe is 't Marc, alles kits onder de rits ?

MARC : Alles kits...hihi... alles kits